

Til Afsnit I.

Saltvandsfiskeri.

Kapitel 1.

Almindelige Bestemmelser.

Til § 1. Kommissionen har i sine 4 første Paragrafer foruden Udtalelser, der i det væsentlige svare til Lovforslagets § 1, optaget Bestemmelser om det danske Østerritoriums Udstrækning, om hvorledes der skal forholdes med Fremmede, der uberettiget drive Fiskeri paa dansk Østerritorium, og om svenske Underfaatters Udgang til at fiske paa vort Østerritorium. Af disse Spørgsmaal lader det første sig imidlertid selvfølgelig ikke afgjøre ved en ensidig Bestemmelse af den danske Lovgivningsmagt, og de to andre Spørgsmaal henvises efter Ministeriets Formening hensigtsmæssigt til administrativ Behandling eller til Ordning af traktatmæssig Vel. Kommissionens § 3 er ogsaa nærmest fremkaldt ved Formuleringen af dens § 1, hvorefter det ikke længere uden særlig Hjemmel vilde kunne tilstedes svenske Underfaatter at drive Fiskeri paa vort Østerritorium, men ved de i Lovforslagets § 1 brugte Udtryk turde en saadan særlig Hjemmel være overflødiggjort, idet denne Paragraf ikke ubeløfter Regjeringen fra som hidtil at tolerere de Svenskes Fiskeri under vore Kyster, hvilket der, saalange disse Fremmede ved Udvælsen af deres Bedrift holde sig de her gjældende Love efterrettelige, turde være saameget mindre Grund til at lægge Hindringer iveien, som der af vore Fiskere uhindret drives et ikke ubetydeligt Fiskeri under de svenske Kyster.

§ 2 svarer til Kommissionsforslagets § 5; de foretagne Forandringer ere blotte Redaktionsændringer.

§ 3 har optaget Kommissionsforslagets § 12 med nogle enkelte nærmest formelle Ændringer, i hvilken Henseende bemærkes, at en Udtalelse om, at Malestader ved Skjødning kunne afhændes fra Rystgrunden maa anses for unødvendig, og at det førstentlig ikke kan antages, at den Fiskeriberettigede har Maleruserne udsatte udenfor den Aars-tid, paa hvilken Fiskeriet med disse drives.

§ 4 gengiver den i Kommissionsforslagets § 6 første Sætning indeholdte Regel med noget større Bestemthed i Udtrykkene. Hvad der er udtalt i sidste Sætning af Kommissionens § 6, følger ligefrem af almindelige Erstatningsregler og bør derfor som oversflødig udgaa, og det saameget mere som Bibeholdelsen af denne Sætning kunde lede til den Antagelse, at Beskadigelse eller Ovelægelse af Løse Fiskerestader ved Paafælling i

intet Tilfælde skulde kunne paadrage Erstatningsansvar, hvilket, som det fremgaar af Bemærkningerne til Kommissionens Forslag, ingenlunde har været dennes Mening.

Ved § 13 i Kommissionens Forslag, som til- ligemed den sig dertil sluttende Bestemmelse i samme Forslags § 72 er ubeladt af Lovforslaget, bemærkes, at Materien om Østersfangst, foruden at den, da denne Virksomhed kun uegentlig kan kaldes Fiskeri, ikke med Nødvendighed hører under Omtale i en Lov om Fiskeriet, ogsaa af den Grund ikke er fundet egnet til Behandling i nærværende Lovforslag, at der ved Lovgivningen herom gjør sig ganske andre — navnlig fiskale — Hensyn gjældende end dem, der for Fiskeriets Vedkommende ere de raadende.

Kapitel 2.

Fiskeri paa Havet og udfor de aabne Kyster.

Ved „Havet“ forståes selvfølgelig ifkun den Del af Havet, som er dansk Højhedsret undergivet. Det ligger allerede i Lovens Titel, at dens Bestemmelser overhovedet ikke have Hensyn til Fiskeriet udenfor dansk Østerritorium.

Til § 5 (Kommissionsforslagets § 7). Ministeriet er ganske enigt med Kommissionen i, at det i Paragrafens første Stykke omhandlede Fiskeri bør være forbudt overalt paa dansk Østerritorium (jfr. §§ 35 og 39), og kan i saa Henseende aldeles henholde sig til den af Kommissionen givne Begrundelse, idet man kun skal bemærke, at Kommissionens Forslag stemmer med det af Ministeriet i Rigsdagssamlingen 18^{71/72} indbragte Lovforslag, som ligger til Grund for Loven af 9de Marts 1872 indeholdende Forbud mod Fiskeri med Bundflæbevaad.

Til § 6 (Kommissionsforslagets § 14). Af Kommissionens §§ 14, 33, 34 og 46 saavelsom af de Bemærkninger, hvormed Kommissionen har ledsaget disse Paragrafer, fremgaar det, at den er meget ugunstig stemt mod Brugen af Malevaaddene, og det ikke blot af Landdragningsvaaddene (de saakaldte Krat- og Sandvaad), men ogsaa af Dybvaaddene, i hvilken sidste Henseende den er i ikke uvæsentlig Strid med de Anstuelser, der udtaltes af den sidste af de angaaende Limfjordsfiskeriet nedsatte Kommissioner, og som ligge til Grund for Loven af 22de Marts 1867 om nogle Forandringer i de tidligere Love vedrørende dette Fiskeri. Kommissionens Overbevisning om samtlige Malevaads Skadelighed er imidlertid udtalt med en saadan Styrke og derhos begrundet paa